

ЗЖБЪТЪ—МЖДРЕЦЪ.

На свѣта живѣли тридесетъ и двама братя — готвачи, славни момчета, еднакви, бѣли, гладки и здрави, като всички млади зжби...

Седѣли тѣ на два еднакви полукржга — долу и отгорѣ на човѣшкитѣ уста, дѣто се намирала главната кухня. А и работа имали! Трошели, рѣзали и меляли!

А дебелиятъ бърборко, най-стариятъ готвачъ — Языкътъ, се обръщаль отъ страна на страна и едного блъсне, другиго мушне: тежко му ако закъснѣе нѣкой. Той често ги подканялъ: — Хайде, господа, хайде — побърже, че господинъ Стомахътъ не обича да чака дълго.

Не напразно той е най-главниятъ и пръвъ готвачъ. Не напразно и свѣтлиятъ царъ Разумъ го награждава като почетна особа.

Живѣлъ — проживѣвалъ мждриятъ царъ въ висока затворена, съ двѣ прозорчета кжща и никого не допушаль при себе си, никога не излизать отъ своя палатъ. Отъ двореца му излизали вълшебни жици — тънкитѣ нерви, които се простирали по цѣлото му царство и донасяли му за всичко, което става по неговитѣ владѣния, — нищо не можало да се скрие отъ всезнающиятъ царъ Разумъ.

Всѣки день, по тънкия телеграфъ, лети къмъ царската кухня строга заповѣдь: „Пригответе обѣдъ за цѣлото велико царство!“

И веднага кухнята се напълвала съ всѣкакви продукти. Какво нѣмало тукъ: и месо, и риба, и бѣлъ хлѣбъ!...

Работять зжбитѣ готвачи, а дебелиятъ Языкъ се разпорежда изъ кухнята: Бързо, бързо!...

Приготвятъ храна за господинъ Стомаха, и изпратятъ му я. — Нека той тамъ я прави каквото ще!...

Поотпочинать си зжбитѣ нѣкой и другъ часъ и веднага пакъ пристига заповѣдь отъ царя:

„Вечеря гответе!“ И отъ ново въ кухнята закипѣва работа.

Така живѣли братята день слѣдъ день и не роптаяли противъ сждбата — отъ работа не се отказвали. Тѣ знаели, че надъ тѣхъ стои свѣтлиятъ, прѣмждъръ царъ Разумъ,